

Arrest

nr. 210 742 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, in opvolging van advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 mei 2006 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 januari 2007 nam de commissaris-generaal, in beroep, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Raad van State verwierp verzoekers vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing (RvS 1 maart 2011, nr. X).

1.2. Op 22 oktober 2010 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 7 februari 2012 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in beroep (RvV 24 oktober 2012, nr. X).

1.3. Op 6 december 2012 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 11 december 2012 werd de beslissing “*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*” genomen.

1.4. Op 18 maart 2013 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 maart 2013 werd de beslissing “*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*” genomen. In maart 2013 werd verzoeker gerepatrieerd naar Afghanistan.

1.5. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 november 2015 opnieuw België is binnengekomen, diende op 15 januari 2016 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 7 januari 2016 te Griekenland (Eurodac).

1.6. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 januari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/01/2016
Overdracht CGVS: 24/02/2016

In het kader van een onderzoek van uw vijfde asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal op 17 januari 2018 van 14.00 uur tot 17.10 uur een gehoor. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Mter Delgrange (loco Van Den Broeck) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn.

Al op 8 mei 2006 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen afkomstig te zijn uit Gharibra (district Jaghuri, provincie Ghazni) en geboren te zijn in 1369 (Afghaanse kalender, komt overeen met 1990-91). Uw vader zou een grondconflict hebben gehad met ene G.A. en diens zoon H. Uw vader zou ervan beschuldigd zijn geweest de gronden onrechtmatig te hebben bekomen. G.A. zou naar jullie huis zijn gekomen en er zou een gevecht zijn ontstaan. U kwam net thuis en zag uw bebloede vader en uw moeder die geslagen werd. U zou een mes hebben gegeven aan uw vader. Hierbij zou uw vader G.A. met het mes hebben neergestoken. Zowel uw vader als G.A. zouden naar het ziekenhuis zijn overgebracht. Na een tweetal weken zou G.A. zijn overleden. Uw vader zou in de gevangenis zijn opgesloten. De zaak zou voor de rechtbank zijn gekomen en de rechter zou beslist hebben dat uw vader zijn land moest afgeven als compensatie. H. zou hiermee niet akkoord zijn gegaan en zou geëist hebben dat uw vader en zijn familie het land zouden verlaten. De rechter zou akkoord zijn geweest met deze voorwaarde. In 1383 (2004) zouden jullie naar Pakistan zijn gevlucht. Ongeveer een achttal maanden later zou uw vader zijn gestorven. Op zekere dag zou u gemerkt hebben dat H. in Pakistan naar u op zoek was. Hij zou verteld hebben dat hij de dood van zijn vader wilde wreken. Hierop zou u hebben beslist Pakistan te verlaten.

Op 25 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het CGVS stelde onder meer dat u het niet geloofwaardig maakte dat u in Jaghori woonde. Uw beroep tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd in augustus 2010 door de Raad van State verworpen.

Op 22 oktober 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelde nog steeds problemen te vrezen met de familie van G.A.. U legde geen nieuwe documenten voor. Het CGVS nam op 8 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 24 oktober 2012 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. De asielinstanties kwamen tot de vaststelling dat u uw herkomst uit Ghazni opnieuw niet geloofwaardig maakte.

Uw derde asielaanvraag van 6 december 2012 en uw vierde asielaanvraag van 18 maart 2013 werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 13quater). Hierna hebben de Belgische autoriteiten u naar Kabul gerepatrieerd.

U verklaart dat u op de luchthaven van Kabul werd beschimpt, vernederd en bestolen door vijftien tot twintig politiemannen. Vervolgens nam u de taxi naar hostel Azadi dat in Kote Sangi gelegen is. U kreeg daar het bezoek van drie politiemannen die uw documenten onderzochten. U durfde nauwelijks buiten te komen. Toen u toch eens boodschappen ging doen met ene Mo. die u in het hostel leerde kennen, werd u al na twee minuten belaagd. Drie personen in een wit voertuig trachtten u te ontvoeren. U bent ervan overtuigd dat deze personen door uw vijand H. werden gestuurd. Na anderhalve maand verliet u hostel Azadi en Kabul. U ging naar Ghazni stad waar u zich verloofde en trouwde met een vrouw die daar woont. U verbleef in Nawabat, een deel van Ghazni, en woonde eerst bij uw schoonouders. Later zou u met uw vrouw naar een andere woning verhuizen, eveneens in Nawabat. Gedurende de eerste drie maanden van uw verblijf in Ghazni was u werkloos. Daarna begon u voor uw schoonvader te werken. Hij had een winkel. U bemande ook een mobiele fruitkar. Uw vrouw werkte als sportleerkracht in een school in Nawabat. Om die reden kreeg u de kans om in die school thee te zetten en etenswaren te verkopen. U heeft dit werk ongeveer anderhalf jaar gedaan. Sedert enige tijd werd u op straat regelmatig aangesproken door ene M. Hij prees de sjiïeten en jullie werden als het ware vrienden. Op een dag kwam hij evenwel met een bijzondere vraag. Hij wou u vergif geven, dat u vervolgens de school moest binnensmokkelen. U zou dit gif in de waterput van de school moeten gooien. U weigerde hieraan mee te werken, waarna M. kwaad werd. Hij had foto's van u en bedreigde uw familie. U informeerde de politie en uw schoonfamilie. U gaf een beschrijving van M. aan de politie, deze liet u verstaan dat men u niet kon beschermen. Uw schoonfamilie droeg u en uw vrouw op jullie huis te verlaten en naar hun woonst te komen. U verbleef daar nog vier dagen. Omdat u niet langer veilig was daar, besliste u Afghanistan nogmaals te verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, een u onbekend land, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 15 januari 2016 ging u zich aanmelden bij de DVZ en verklaarde u zich een vijfde keer vluchteling.

U verklaart dat u onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan waar u ternauwernood ontvoerd werd door mensen van H., de persoon waarmee u al jaren een vete kent. Bovendien maken nu ook de Taliban u het leven zuur. Zij viseren u omdat u weigerde met hen mee te werken. Daags na uw vertrek uit het land werd er een dreigbrief van de Taliban bij u thuis afgeleverd. Later kwam er nog eens een onbekende op een motorfiets aankloppen bij u thuis. Uw vrouw woont opnieuw bij haar ouders maar leeft als een gevangene. Als zij jullie kind (dat hartproblemen heeft) naar het hospitaal moet brengen, draagt zij een boerka.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw eigen taskara, een kopie van de oude taskara van uw vader, een brief waarin de notabelen van uw beweerde regio van origine uw problemen bevestigen, een huwelijksboekje, een brief van de school waar u werkte en een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu kon worden vastgesteld dat er nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen in verband met uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België in 2006. Evenmin maakte u het aannemelijk dat u na uw repatriëring naar Afghanistan in 2013 naar Ghazni ging en daar geruime tijd woonde, laat staan aan uw bewering dat u daar problemen kende. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.

Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan uw eerdere verklaring als zou u eertijds (voor uw komst naar België in 2006) in Jaghori hebben gewoond. Het CGVS herhaalt dat dit niet geloofwaardig is gebleken. In de beslissingen van 25 januari 2007 en 8 februari 2012 werd omstandig gemotiveerd waarom uw beweerde herkomst uit Jaghori allerm minst aannemelijk bleek. Gezien het bedrieglijke karakter van uw herkomst uit Jaghori kon ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u met ene H. zou hebben gekend. Met het arrest van 24 oktober 2012 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De RvV kwam hierbij tot de conclusie dat "de commissaris-generaal terecht kon besluiten geen geloof te hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit Jaghori, Ghazni in Afghanistan".

Het feit dat u, ondanks de eerdere vaststellingen van de asielinstanties, andermaal verwijst naar uw zogezegde herkomst uit Jaghori en de problemen met H. (die nog steeds actueel zouden zijn), ondermijnt uw geloofwaardigheid in belangrijke mate. Aan uw verklaring als zou u, na uw terugkeer in Kabul, al snel te maken hebben gekregen met een poging tot ontvoering, kan gezien het bedrieglijke karakter van uw herkomst en de asielmotieven die u eerder inriep, niet het minste geloof worden gehecht.

U beweert heden dat niet alleen de oude vete met H. u tot een nieuw vertrek uit Afghanistan gedwongen heeft. Ook problemen met de Taliban in Ghazni zouden u daartoe hebben genoodzaakt. Om diverse redenen is ook dit asielmotief niet geloofwaardig gebleken.

Ten eerste is het hele gegeven op zich, als zou iemand van de Taliban u hebben gevraagd om gif te gooien in de waterput van een school, geheel ongeloofwaardig. U zegt dat u de man op straat leerde kennen en dat jullie bevriend geraakten. Echter, op een dag zou hij plots met dergelijke eis zijn gekomen, waarna u zou hebben geweigerd hem te helpen. Het CGVS ziet niet in waarom de Taliban hun vertrouwen zouden stellen in iemand die niets met de Taliban te maken heeft en die nooit aangaf geïnteresseerd te zijn in het plegen van terreurdaden. Er kan onmogelijk worden aangenomen dat men van een burger en fruitverkoper zoals u zou verwachten dat deze persoon meewerkt aan een terroristisch complot met de bedoeling zoveel mogelijk slachtoffers, waaronder vooral schoolkinderen, te maken. Dergelijk relaas kan als absurd worden bestempeld.

Ten tweede, en niet in het minst, kan er zeer sterk worden getwijfeld aan uw verklaring als zou u na een verblijf van anderhalve maand in Kabul naar Ghazni zijn gegaan. Zoals hierboven al opgemerkt, stelde het CGVS geruime tijd geleden al vast dat uw herkomst uit Ghazni niet aannemelijk is. Dat u in 2013 zou hebben geopteerd voor een "terugkeer" naar een regio die de uwe niet is, komt bijgevolg zeer onwaarschijnlijk over.

Verder werd u tijdens het gehoor voor het CGVS geconfronteerd met informatie waaruit blijkt dat veeleer moet worden aangenomen dat u na uw repatriëring in maart 2013 veel langer in Kabul heeft gewoond dan u zelf beweert. Volgens de info, in casu het artikel "Terugkeer naar niets" dat in november 2014 werd gepubliceerd door MO Magazine, werd u in oktober 2014 in Kabul geïnterviewd door een journalist van het blad. U vertelt tijdens het interview dat Kabul uw nieuwe thuis is en dat u daar op dat moment al twintig maanden bent. U heeft het over uw verblijf in een hostel buiten het stadscentrum, over de verveling, uw moeizame zoektocht naar werk, de zeldzame goede dagen waarop u minder slaapt maar tekent en schrijft. Dit klemt zeer erg met uw huidige verklaringen. Als het CGVS u om meer uitleg bij dit interview vraagt, beweert u plots dat u die dag van Ghazni naar Kabul ging om er de journaliste te woord te staan. U zegt dat alles wat u haar toen vertelde, gelogen was (CGVS, p.11, 12). U zou schrik hebben gehad om uw verblijf in Ghazni te vermelden omdat dit uw leven in gevaar zou brengen (CGVS, p.12). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. U laat voorts uitschijnen dat u tegen uw zin met deze journaliste sprak en u beweert ook dat uw verklaringen achteraf zonder uw toestemming werden gepubliceerd (CGVS, p.12). Ook dit kan niet overtuigen.

Het betreft immers een journaliste bij wie u tijdens uw eerste verblijf in België al een luisterend oor vond en die, zoals uit het artikel duidelijk blijkt, eerder afkerig staat tegenover het uitwijzen van uitgeprocedeerde Afghanen naar hun land van herkomst. U mag haar overigens ook tot uw Facebookvrienden rekenen. Bovendien haalde u tijdens dit interview nog andere zaken aan die, in tegenstelling tot wat u ten overstaan van de asielinstanties vertelt, wél oprecht overkomen. Zo verklaarde u dat u er in Kabul maandenlang over deed om een dossier voor IOM in orde te brengen. Uiteindelijk slaagde u daarin, kreeg u geld uitbetaald en gebruikte u dit om het hostel waar u verbleef te betalen en eten te kopen. Dat dergelijke zaken aan uw fantasie zouden ontsproten zijn, lijkt niet aannemelijk. Uw verhaal in verband met uw terugkeer en uw verblijf in Kabul klinkt in Mo Magazine ook wat andere zaken betreft veel aannemelijker dan het relaas dat u heden brengt. Zo heeft u het tijdens het gehoor bij het CGVS over vijftien tot twintig politiemannen die u na uw aankomst op de luchthaven vernederden en bespotten. Ze zouden u hebben geslagen en uitgemaakt voor ongelovige of christen. Zij zouden de sjiiten en Baba Mazari hebben beledigd (CGVS, p.4). Het is weinig aannemelijk dat terugkeerders dusdanig zouden worden behandeld (CGVS, p.4). Bovendien maakte u ten overstaan van de journaliste geen enkele melding van dergelijke handelswijze, wat toch zeer opmerkelijk is. U verklaarde integendeel dat u na uw aankomst in de luchthaven “een stempeltje” en “meer niet” kreeg van vertegenwoordigers van het ministerie van Vluchtelingen en Repatriëring, waarna Kabul uw “nieuwe thuis” werd. Dat de inhoud van het artikel in Mo Magazine niet op waarheid zou berusten, is gezien al deze vaststellingen ongeloofwaardig.

Hoewel bovenstaande vaststellingen aantonen dat u niet in Ghazni maar lange tijd en mogelijks tot uw komst naar België in Kabul verbleef, heeft het CGVS u op wel zeer uitdrukkelijk verzoek van uw advocaat (CGVS, p.16), die aandrang om vragen over Nawabat te stellen, alsnog de kans gegeven om uw aanwezigheid in Ghazni in de periode 2013-2015 aan te tonen. Het CGVS stelde daartoe enkele herkomstvragen, al moet het gezegd dat uw antwoorden daarop de ongeloofwaardigheid van uw verblijf in Ghazni veeleer versterken. De naam van de burgemeester van Ghazni stad toen u daar woonde is u bijvoorbeeld niet bekend (CGVS, p.17). U weet ook niet dat Ghazni een luchthaven heeft voor burgerluchtvaart (CGVS, p.18). U bent dus ook niet op de hoogte van het feit dat de nieuwe luchthaven veeleer recent, meer bepaald in 2014, werd ingehuldigd (CGVS, p.18). Verder weet u niet of de Poolse soldaten nog in Ghazni waren toen u daar zou hebben verbleven (CGVS, p.17). Het vertrek van de Polen in april 2014 kan de bevolking van Ghazni toch niet zijn ontgaan. Verder slaagt u er weliswaar in diverse wijken zoals Bakawul en Sharestani te benoemen maar u kan niet zeggen welke belangrijke gebouwen of overheidsdiensten daar gevestigd zijn (CGVS, p.17). Dit geeft een eerdere ingestudeerde indruk, te meer u even later spontaan, dus zonder dat het CGVS hiernaar informeert, verwijst naar twee grootschalige incidenten die in de stad hebben plaats gevonden. U beperkt zich voorts tot vage info over de stad en verklaart bijvoorbeeld dat er Tadzjieken, Hazara's en Pashtoenen wonen. Waar de minderheid van zeer zichtbare Sikhs woont, kan u evenwel niet zeggen (CGVS, p.17). Alleszins etaleert u geen kennis die duidt op een verblijf in Ghazni.

Het CGVS wijst voorts op de toch wel opmerkelijke vaststelling dat de Facebookprofielen van uzelf, van uw vrouw M.M. (CGVS, p.15) en uw schoonbroer Z.M. (CGVS, p.14) veeleer een herkomst uit of verblijf in Kabul aantonen. Uit de vriendenlijsten van deze profielen die aan het administratief dossier werden toegevoegd, blijkt telkens dat er geen sprake is van een netwerk in Ghazni maar dat zeer veel van jullie Facebookvrienden in Kabul wonen, werken of studeren. Eveneens merkwaardig is dat u eerder nog verklaarde niet te weten of uw vrouw te Kabul of Bamyan geboren is (verklaring meervoudige aanvraag van 20 februari 2016, vraag 12). Nu klinkt dat anders en zegt u te denken dat zij in Ghazni geboren is (CGVS, p.9), een optie die u niet eerder ter sprake bracht. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Ghazni.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Ghazni heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 17 januari 2018 andermaal gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Ghazni.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke streek van herkomst, alsook onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De brief die door de ouders van Gharibra zou zijn opgesteld en die u al voor uw repatriëring naar Kabul in uw bezit had, dient uw herkomst uit Jaghori en uw problemen met H. te bevestigen. De asielinstanties toonden aan dat beide elementen ongeloofwaardig zijn. De inhoud van deze brief, waarin gesteld wordt dat uw moeder en zus van Pakistan naar Jaghori terugkeerden, is bovendien in tegenstrijd met uw verklaringen in het artikel in Mo Magazine van 2014. U zei toen dat uw moeder op dat moment in Pakistan woonachtig was. U argumenteert dat de journaliste niet noteerde, dat uw Nederlands niet goed genoeg was om met haar te communiceren of dat zij u mogelijks niet goed begrepen heeft (CGVS, p.13, 14). Opnieuw kan dit allemaal niet overtuigen. Uw taskara kan uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken.

De brief die door een school in Ghazni zou zijn opgesteld, alsook de dreigbrief die van de Taliban afkomstig zou zijn, moeten bewijzen dat problemen met de Taliban in Ghazni aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan lagen. Ook dergelijke stukken zijn slechts bewijskrachtig in geval van een geloofwaardig relaas. Wat betreft de taskara van uw vader, kan worden vastgesteld dat het een zeer oud document betreft. Alleszins toont u hiermee niet aan dat u zelf in Jaghori gewoond heeft. De brief die door uw moeder zou zijn geschreven, herstelt uw geloofwaardigheid evenmin. Brieven van familieleden zijn in het algemeen weinig objectief, zoals ook blijkt uit dit document met gesolliciteerd karakter waarin nogmaals verslag wordt gedaan van de problemen die u en uw familieleden zouden kennen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 (hierna: Kwalificatierichtlijn); Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout;"

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit Ghazni en meent dat "[d]oor te stellen dat de vorige asielaanvragen ongeloofwaardig waren, en dat daaruit blijkt dat ook deze aanvraag geloofwaardig is, maakt men het onmogelijk om een nieuwe asielaanvraag met succes in te dienen". Hij meent verder dat in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Ghazni, doch dat de situatie aldaar in 2007 geen aanleiding gaf tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker wijst er verder op dat hem dezelfde herkomstvragen werden gesteld als in het kader van zijn vorige verzoeken en dat uit zijn antwoorden blijkt dat "verzoeker nog steeds geen enkele interesse betoond heeft in politiek en het officiële maatschappelijke leven." Zijn beperkte kennis is bovendien te verklaren door het feit dat hij in Ghazni steeds "zeer voorzichtig is gebleven, bang om gevonden te worden door H.". Verzoeker meent verder dat zijn antwoorden op de vragen geen blijk geven van een ingestudeerd karakter, omdat hij anders de gestelde vragen wel juist had kunnen beantwoorden, gezien verzoeker een man is die in staat is te studeren en weet welke kennis vereist is.

Verzoeker betwist bovendien de conclusies die getrokken worden uit de facebookprofielen van hem en zijn echtgenote en stelt dat:

"Er staat immers bij bepaalde vrienden 'Kabul University'. Dit zegt niets over de verblijfplaats van de persoon, maar geeft alleen informatie over waar hij gestudeerd heeft. Hieruit zou men moeten afleiden dat het personeel van het CGVS allemaal in Leuven of Gent woont. Dat is allicht ook niet zo.

Er moet nog aan toegevoegd worden dat bij de meeste vrienden helemaal geen plaats staat.

Verzoeker heeft bovendien veel langer in Eeklo gewoond dan in Gazni, zodat het niet kan verbazen dat hij veel vrienden in het buitenland heeft."

Verzoeker stelt verder dat het onduidelijk is wat de relevantie is van de vaststelling dat hij de geboorteplaats van zijn echtgenote niet kent.

Verzoeker voert verder aan dat hij gedetailleerd heeft uitgelegd hoe hij gerekruteerd werd door de taliban. Hij meent dat "[v]erwerende partij kan niet louter stellen dat de Taliban zo niet handelt, zonder aan te tonen hoe de Taliban dan wel handelt". Verzoeker verwijst naar informatie van EASO waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk aan gedwongen rekrutering doet, en ook Hazara gedwongen worden gerekruteerd. Hij stelt verder dat er veel artikels zijn over kinderen die gedwongen worden om zelfmoordaanslagen te plegen, dat dit een groeiende strategie is van de taliban en dat de meeste zelfmoordaanslagen worden gepleegd door volwassenen, onder druk van de taliban. Zijn verklaringen zijn aldus wel degelijk geloofwaardig.

Wat zijn vermeende verblijf in Kabul betreft, wijst verzoeker naar de vele door hem neergelegde stukken (verzoekschrift, stukken 2a-2f), waaruit blijkt dat hij wel degelijk in Ghazni heeft gewoond. Hij stelt dat: *"[u]it elk van deze documenten blijken dat de belangrijke zaken in het leven van verzoeker en zijn echtgenote zich in Ghazni afspelen"*.

Verzoeker wijst er verder op dat hij als minderjarige naar België kwam, hier integreerde en na zeven jaar verblijf naar Afghanistan werd gerepatriëerd, waar hij doodsangsten uitstond omdat hij de Afghaanse maatschappij niet langer gewoon was. Hij meent dat hij in Kabul onmiddellijk werd herkend als terugkeerder uit het Westen. Hij wijst erop dat uit meerdere rapporten blijkt dat terugkeerders uit het Westen tot een risicoprofiel behoren en dat zij gevisieerd worden door IS en de Taliban. Hij citeert hierbij uit informatie van UNOCHA en Asylos. Hij besluit dat: *"Gelet op bovenvermelde informatie betreffende de risico's voor verwesterde jongens en het feit dat het administratief geen enkel rapport bevat die dit zou tegenspreken, dient de bestreden beslissing bijgevolg te worden vernietigd"*.

Verzoeker wijst er verder op, zo geen geloof wordt gehecht aan zijn herkomst uit Ghazni, hij minstens een periode in Kabul heeft verbleven, hetgeen ook wordt vastgesteld in de bestreden beslissing. Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal zijn nood aan subsidiaire bescherming ten aanzien van Kabul moet beoordelen en de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief in deze stad dient te onderzoeken. Verzoeker wijst er echter op dat hij zich niet kan vestigen in Kabul en verwijst andermaal naar informatie over de risico's voor verwesterde terugkeerders. Verzoeker wijst verder op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij licht toe als volgt:

"Uit het Cedoca rapport en het EASO rapport blijkt duidelijk dat de situatie in Afghanistan anno 2017 veel erger is geworden en het geweld 5x erger is dan in 2008 bijvoorbeeld (pagina 41 EASO).

Tijdens een contactvergadering tussen de asielinstanties en middenveldorganisaties, stelt de Commissaris-generaal ook duidelijk :

« S'agissant du taux de protection des principaux pays d'origine, nous faisons les constats suivants:

1) Afghanistan: 58,6%; la proportion reste pour ainsi dire la même. Elle est cependant un rien moins élevée ces dernières années (56%), ce qui est principalement dû au fait qu'il y a eu proportionnellement plus de traitements de demandes multiples et donc plus de refus.»⁷

In 2017 kregen dus 58,6% Afghaanse asielzoekers een vorm van bescherming. In 2013 betrof het 52,2%, in 2014 kregen 74,5% bescherming. In 2016 stelt men dan weer vast dat slechts 57% een bescherming kregen.

Amnesty International analyseert in een rapport van oktober 2017, de beschermingsgraad en de situatie in Afghanistan op Europees vlak.

Aan de hand van een verrassend maar zeer duidelijk grafiek stelt men vast dat er geen verband lijkt te zijn tussen het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan en het aantal Afghaanse asielzoekers die vanuit Europa werden verwijderd. Immers, hoewel de situatie alsnog slechter wordt er plaatse, stijgt het aantal verwijderingen in zeer grote mate."

Verzoeker citeert verder uit informatie van Amnesty International en wijst erop dat de organisatie vraagt om een moratorium in te stellen op uitwijzingen naar Afghanistan, gelet op de situatie aldaar.

Verzoeker stelt vast dat de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan geen invloed heeft op de bescherming die de commissaris-generaal toekent aan Afghaanse verzoekers om internationale bescherming.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een niet-vertaalde kopie van de vaccinatiekaart van zijn dochter (stuk 2a);
- een niet-vertaalde kopie van de taskara van zijn echtgenote (stuk 2b);
- een niet-vertaalde kopie van het diploma van zijn echtgenote (stuk 2c);
- een niet-vertaalde kopie van het diploma van de sportclub van zijn echtgenote (stuk 2d);
- verschillende kopieën van getuigschriften in hoofde van verzoekers echtgenote (stuk 2e);
- een niet-vertaalde kopie van de geboorteakte van zijn dochter (stuk 2f);
- het rapport *"Forced back to danger: asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan"* van Amnesty International van 2017 (stuk 3);
- het rapport *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* van Asylos van augustus 2017 (stuk 4);
- het artikel *"Afghanistan: Kabul process conference must put the protection of civilians at its heart"* van 28 februari 2018 (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 5 september 2018 voegt verzoeker de volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de door hem als origineel bestempelde versie van de geboorteakte van zijn dochter en de beëdigde vertaling (stukken 1-2);
- de door hem als origineel bestempelde versie van de vaccinatiekaart van zijn dochter en de beëdigde vertaling (stukken 3-4);
- de door hem als origineel bestempelde versie van één van de getuigschriften van zijn echtgenote en de beëdigde vertaling (stukken 5-6);
- de door hem als origineel bestempelde versie van het diploma van de sportclub van zijn echtgenote en de beëdigde vertaling (stukken 7-8);
- de door verzoeker als origineel bestempelde lidmaatschapskaart van de sportfederatie van zijn echtgenote en de beëdigde vertaling (stukken 9-10);
- de door verzoeker als origineel bestempelde toegangkaart voor sportwedstrijden van zijn echtgenote en de beëdigde vertaling (stukken 11-12).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, zijnde zijn vrees voor vervolging door H. omwille van een grondconflict van zijn vader in zijn dorp van herkomst, Jaghori, in de provincie Ghazni.

Hieromtrent werd in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan uw eerdere verklaring als zou u eertijds (voor uw komst naar België in 2006) in Jaghori hebben gewoond. Het CGVS herhaalt dat dit niet geloofwaardig is gebleken. In de beslissingen van 25 januari 2007 en 8 februari 2012 werd omstandig gemotiveerd waarom uw beweerde herkomst uit Jaghori allerm minst aannemelijk bleek. Gezien het bedrieglijke karakter van uw herkomst uit Jaghori kon ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u met ene H. zou hebben gekend. Met het arrest van 24 oktober 2012 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De RvV kwam hierbij tot de conclusie dat “de commissaris-generaal terecht kon besluiten geen geloof te hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit Jaghori, Ghazni in Afghanistan”.

In het kader van onderhavig vijfde verzoek om internationale bescherming, volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaring omtrent zijn regio van herkomst en de vervolgingsfeiten. Waar hij opmerkt dat de beslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België geenszins verzoekers herkomst uit Ghazni betwist, doch enkel oordeelde dat de situatie aldaar in 2007 geen aanleiding gaf tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat in het kader van de eerste procedure tot bekomen van internationale bescherming door de Raad van State wordt gesteld dat:

“[W]at de gebrekkige politieke kennis van de verzoekende partij betreft, dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht; dat het niet onredelijk is dat die overheid, wanneer de asielzoeker geen of onvoldoende betrouwbare documenten kan overleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij terzake de gegevens heeft gevraagd die in de tweede bestreden beslissing zijn aangehaald, te weten eenvoudige kennisvragen waarvan mag worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling, zelfs ongeschoold, ze kan beantwoorden; dat de commissaris-generaal uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis in redelijkheid mocht afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar recent vertrek uit Afghanistan;”.

In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming werd de beoordeling van verzoekers herkomst verdiept en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwam andermaal tot de conclusie dat verzoekers herkomst uit Ghazni ongeloofwaardig is (RvV 24 oktober 2012, nr. 90 237).

Het feit dat verzoekers voorgehouden herkomst en problemen in het kader van de eerdere verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere verzoeken om internationale bescherming niet kan worden gewijzigd.

De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd. Dit geldt niet wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van die aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Waar verzoeker thans in zijn verzoek om internationale bescherming dan ook stelt dat hij actueel na zijn terugkeer naar Afghanistan nog steeds problemen heeft met H., en dat deze verantwoordelijk zou zijn voor een poging tot ontvoering van verzoeker toen hij in Kabul verbleef, oordeelde de bestreden beslissing terecht dat:

“Het feit dat u, ondanks de eerdere vaststellingen van de asielinstanties, andermaal verwijst naar uw zagezegde herkomst uit Jaghori en de problemen met H. (die nog steeds actueel zouden zijn), ondermijnt uw geloofwaardigheid in belangrijke mate. Aan uw verklaring als zou u, na uw terugkeer in Kabul, al snel te maken hebben gekregen met een poging tot ontvoering, kan gezien het bedrieglijke karakter van uw herkomst en de asielmotieven die u eerder inriep, niet het minste geloof worden gehecht.”

Daarnaast voert verzoeker in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming een nieuw element aan, namelijk dat hij bij zijn terugkeer naar Ghazni gedwongen werd gerekruteerd door de taliban om vergif te gooien in de waterput van een school. Hieromtrent oordeelde de bestreden beslissing terecht dat:

“Ten eerste is het hele gegeven op zich, als zou iemand van de Taliban u hebben gevraagd om gif te gooien in de waterput van een school, geheel ongeloofwaardig. U zegt dat u de man op straat leerde kennen en dat jullie bevriend geraakten. Echter, op een dag zou hij plots met dergelijke eis zijn gekomen, waarna u zou hebben geweigerd hem te helpen. Het CGVS ziet niet in waarom de Taliban hun vertrouwen zouden stellen in iemand die niets met de Taliban te maken heeft en die nooit aangaf geïnteresseerd te zijn in het plegen van terreurdaden. Er kan onmogelijk worden aangenomen dat men van een burger en fruitverkoper zoals u zou verwachten dat deze persoon meewerkt aan een terroristisch complot met de bedoeling zoveel mogelijk slachtoffers, waaronder vooral schoolkinderen, te maken. Dergelijk relaas kan als absurd worden bestempeld.”

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat uit landeninformatie blijkt dat de taliban overgaat tot gedwongen rekrutering, ook van Hazara's. Hij laat echter de motivering waarom zijn persoonlijk relaas niet aannemelijk wordt geacht ongemoeid. Bovendien vermeldt de door verzoeker geciteerde informatie enkel de gedwongen rekrutering van jongeren door de taliban en heeft deze geen betrekking op de regio Ghazni. Aangezien verzoeker enkel van mening is dat zijn relaas mogelijks wel zou kunnen passen in het feit dat de rekrutering van volwassen personen door talibancommandanten voor het plegen van zelfmoordaanslagen niet uit te sluiten valt, weerlegt hij geenszins de bemerkingen die de commissaris-generaal heeft over zijn persoonlijke relaas.

Dit geldt temeer nu uit de omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na zijn repatriëring naar Kabul in 2013, na anderhalve maand reeds zou zijn teruggekeerd naar Ghazni en daar te hebben verbleven tot zijn vertrek naar België in 2015. De bestreden beslissing oordeelde hierover terecht dat:

“Ten tweede, en niet in het minst, kan er zeer sterk worden getwijfeld aan uw verklaring als zou u na een verblijf van anderhalve maand in Kabul naar Ghazni zijn gegaan. Zoals hierboven al opgemerkt, stelde het CGVS geruime tijd geleden al vast dat uw herkomst uit Ghazni niet aannemelijk is. Dat u in 2013 zou hebben geopteerd voor een “terugkeer” naar een regio die de uwe niet is, komt bijgevolg zeer onwaarschijnlijk over.”

Verder werd u tijdens het gehoor voor het CGVS geconfronteerd met informatie waaruit blijkt dat veeleer moet worden aangenomen dat u na uw repatriëring in maart 2013 veel langer in Kabul heeft gewoond dan u zelf beweert. Volgens de info, in casu het artikel "Terugkeer naar niets" dat in november 2014 werd gepubliceerd door MO Magazine, werd u in oktober 2014 in Kabul geïnterviewd door een journalist van het blad. U vertelt tijdens het interview dat Kabul uw nieuwe thuis is en dat u daar op dat moment al twintig maanden bent. U heeft het over uw verblijf in een hostel buiten het stadscentrum, over de verveling, uw moeizame zoektocht naar werk, de zeldzame goede dagen waarop u minder slaapt maar tekent en schrijft. Dit klemmt zeer erg met uw huidige verklaringen. Als het CGVS u om meer uitleg bij dit interview vraagt, beweert u plots dat u die dag van Ghazni naar Kabul ging om er de journaliste te woord te staan. U zegt dat alles wat u haar toen vertelde, gelogen was (CGVS, p.11, 12). U zou schrik hebben gehad om uw verblijf in Ghazni te vermelden omdat dit uw leven in gevaar zou brengen (CGVS, p.12). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. U laat voorts uitschijnen dat u tegen uw zin met deze journaliste sprak en u beweert ook dat uw verklaringen achteraf zonder uw toestemming werden gepubliceerd (CGVS, p.12). Ook dit kan niet overtuigen. Het betreft immers een journaliste bij wie u tijdens uw eerste verblijf in België al een luisterend oor vond en die, zoals uit het artikel duidelijk blijkt, eerder afkerig staat tegenover het uitwijzen van uitgeprocedeerde Afghanen naar hun land van herkomst. U mag haar overigens ook tot uw Facebookvrienden rekenen. Bovendien haalde u tijdens dit interview nog andere zaken aan die, in tegenstelling tot wat u ten overstaan van de asielinstanties vertelt, wél oprecht overkomen. Zo verklaarde u dat u er in Kabul maandenlang over deed om een dossier voor IOM in orde te brengen. Uiteindelijk slaagde u daarin, kreeg u geld uitbetaald en gebruikte u dit om het hostel waar u verbleef te betalen en eten te kopen. Dat dergelijke zaken aan uw fantasie zouden ontsproten zijn, lijkt niet aannemelijk. Uw verhaal in verband met uw terugkeer en uw verblijf in Kabul klinkt in Mo Magazine ook wat andere zaken betreft veel aannemelijker dan het relaas dat u heden brengt. Zo heeft u het tijdens het gehoor bij het CGVS over vijftien tot twintig politiemannen die u na uw aankomst op de luchthaven vernederden en bespotten. Ze zouden u hebben geslagen en uitgemaakt voor ongelovige of christen. Zij zouden de sjiïeten en Baba Mazari hebben beledigd (CGVS, p.4). Het is weinig aannemelijk dat terugkeerders dusdanig zouden worden behandeld (CGVS, p.4). Bovendien maakte u ten overstaan van de journaliste geen enkele melding van dergelijke handelswijze, wat toch zeer opmerkelijk is. U verklaarde integendeel dat u na uw aankomst in de luchthaven "een stempeltje" en "meer niet" kreeg van vertegenwoordigers van het ministerie van Vluchtelingen en Repatriëring, waarna Kabul uw "nieuwe thuis" werd. Dat de inhoud van het artikel in Mo Magazine niet op waarheid zou berusten, is gezien al deze vaststellingen ongeloofwaardig.

Hoewel bovenstaande vaststellingen aantonen dat u niet in Ghazni maar lange tijd en mogelijks tot uw komst naar België in Kabul verbleef, heeft het CGVS u op wel zeer uitdrukkelijk verzoek van uw advocaat (CGVS, p.16), die aandrang om vragen over Nawabat te stellen, alsnog de kans gegeven om uw aanwezigheid in Ghazni in de periode 2013-2015 aan te tonen. Het CGVS stelde daartoe enkele herkomstvragen, al moet het gezegd dat uw antwoorden daarop de ongeloofwaardigheid van uw verblijf in Ghazni veeleer versterken. De naam van de burgemeester van Ghazni stad toen u daar woonde is u bijvoorbeeld niet bekend (CGVS, p.17). U weet ook niet dat Ghazni een luchthaven heeft voor burgerluchtvaart (CGVS, p.18). U bent dus ook niet op de hoogte van het feit dat de nieuwe luchthaven veeleer recent, meer bepaald in 2014, werd ingehuldigd (CGVS, p.18). Verder weet u niet of de Poolse soldaten nog in Ghazni waren toen u daar zou hebben verbleven (CGVS, p.17). Het vertrek van de Polen in april 2014 kan de bevolking van Ghazni toch niet zijn ontgaan. Verder slaagt u er weliswaar in diverse wijken zoals Bakawul en Sharestani te benoemen maar u kan niet zeggen welke belangrijke gebouwen of overheidsdiensten daar gevestigd zijn (CGVS, p.17). Dit geeft een eerdere ingestudeerde indruk, te meer u even later spontaan, dus zonder dat het CGVS hiernaar informeert, verwijst naar twee grootschalige incidenten die in de stad hebben plaats gevonden. U beperkt zich voorts tot vage info over de stad en verklaart bijvoorbeeld dat er Tadzjieken, Hazara's en Pashtoenen wonen. Waar de minderheid van zeer zichtbare Sikhs woont, kan u evenwel niet zeggen (CGVS, p.17). Alleszins etaleert u geen kennis die duidt op een verblijf in Ghazni.

Het CGVS wijst voorts op de toch wel opmerkelijke vaststelling dat de Facebookprofielen van uzelf, van uw vrouw M.M. (CGVS, p.15) en uw schoonbroer Z.M. (CGVS, p.14) veeleer een herkomst uit of verblijf in Kabul aantonen. Uit de vriendenlijsten van deze profielen die aan het administratief dossier werden toegevoegd, blijkt telkens dat er geen sprake is van een netwerk in Ghazni maar dat zeer veel van jullie Facebookvrienden in Kabul wonen, werken of studeren. Eveneens merkwaardig is dat u eerder nog verklaarde niet te weten of uw vrouw te Kabul of Bamyan geboren is (verklaring meervoudige aanvraag van 20 februari 2016, vraag 12). Nu klinkt dat anders en zegt u te denken dat zij in Ghazni geboren is (CGVS, p.9), een optie die u niet eerder ter sprake bracht. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Ghazni."

Verzoeker tracht de bevindingen in de bestreden beslissing omtrent zijn kennis over Ghazni te minimaliseren door aan te voeren dat hij geen interesse heeft in het politieke en het officiële maatschappelijke leven, doch de Raad merkt op dat dit geen afdoende verklaring biedt voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van zijn directe leefomgeving. Van verzoeker, die verklaarde afkomstig te zijn van Ghazni en er na zijn terugkeer naar Afghanistan van 2013 tot 2015 te hebben verbleven, kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst en plaats van recent verblijf. Verzoekers verweer dat hij uit angst voor H. *“zeer voorzichtig is gebleven”* kan hieraan geen afbreuk doen, gezien reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met H. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de vaststelling dat verzoeker de wijken van Ghazni kan opsommen, doch niet weet welke overheidsgebouwen er gevestigd zijn, en dat hij spontaan enkele veiligheidsincidenten opnoemt tijdens het persoonlijk onderhoud zonder dat hiernaar gevraagd werd, het ingestudeerde karakter van verzoekers verklaringen.

Wat de motivering in het verzoekschrift omtrent de Facebookprofielen betreft, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“de Facebookprofielen van uzelf, van uw vrouw M.M. (CGVS, p.15) en uw schoonbroer Z.M. (CGVS, p.14) veeleer een herkomst uit of verblijf in Kabul aantonen. Uit de vriendenlijsten van deze profielen die aan het administratief dossier werden toegevoegd, blijkt telkens dat er geen sprake is van een netwerk in Ghazni maar dat zeer veel van jullie Facebookvrienden in Kabul wonen, werken of studeren.”* Of de personen die in Kabul studeren al dan niet van Kabul afkomstig zijn is dan ook niet relevant. Waar verzoeker zelf opmerkt dat zijn onwetendheid over de geboorteplaats van zijn echtgenote irrelevant is, merkt de Raad op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hierover consistente verklaringen kan afleggen. Het feit dat verzoeker verklaarde dat hij niet zeker was of zijn vrouw geboren was te Kabul of Bayman (Verklaring meervoudige aanvraag, stuk 14, p. 1), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in Ghazni geboren was (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9), vormt een indicatie dat verzoeker de werkelijke herkomst van zijn echtgenote tracht te verhullen, hetgeen afbreuk doet aan zijn verklaringen dat hij met zijn vrouw in Ghazni zou hebben verbleven.

De door verzoeker bij het verzoekschrift en aanvullende nota neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers verblijf in Ghazni van 2013 tot 2015 niet wijzigen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, merkt de Raad op dat de door hem neergelegde documenten in zijn aanvullende nota geen originelen betreffen, doch dat dit louter kopieën of foto's zijn waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. De Raad verwijst bovendien naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1), met name de *“COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Ten overvloede merkt de Raad op dat dergelijke documenten enkel aantonen dat verzoekers vermeende echtgenote en dochter banden hebben met Ghazni, doch dit vormt geen onweerlegbaar bewijs van verzoekers herkomst of recente verblijf in Ghazni. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient immers coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming, geen melding maakt van enige andere problemen omwille van zijn langdurig verblijf in België van 2006 tot 2013 tijdens zijn verblijf in Afghanistan van 2013 tot 2015, behalve de problemen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Deze vaststelling spreekt verzoekers bewering tegen dat hij bij een volgende terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid anders gepercipieerd of gevisieerd zal worden. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige relaas, meer in het bijzonder in het kader van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt genoegzaam dat verzoeker van maart 2013 tot zijn vertrek naar België eind 2015 in Kabul heeft verbleven. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat een onderzoek ontbreekt naar het reëel risico op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van een terugkeer naar Kabul.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld. Bijgevolg wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP